

Anh Hùng Tương Ngộ

Lại nói về bọn cao thủ giang hồ kéo đến nhiều vô kể. Trong giới võ lâm kia có cả hai phía Hắc – Bạch thuộc các xứ, các vùng Miêu Cương, Tây Vực, Trung Nguyên, Cham Pa...

Ngô Thành Nhân tay hữu nắm chặt chuôi kiếm Hàn Nguyệt giơ lên ngang ngực, tay tả vận công các ngón. Đề khí chân nguyên xong, chàng khảng định trong lòng: “Ta sẵn sàng bỏ xác tại nơi đây! Quyết không để cho phụ thân lọt vào tay bọn bất lương khốn kiếp! Hừ! Không ngờ bọn chúng đã đánh hơi, tìm đến chốn này”. Ý nghĩ của chàng vừa dứt, xảy thấy một bóng người từ xa liệng đến, đáp xuống trước mặt chàng, cách chừng năm trượng dư. Mũi hài vừa chạm mặt cỏ, y cất lên mấy tiếng cười sắc lạnh:

– Này bằng hữu! Tại hạ cần “mượn tạm” pho “Ngô Vương bí lục sống” một thời gian! Nếu bằng hữu có cần bất cứ điều gì, bọn tại hạ sẵn sàng đáp ứng. Đồng thời chúng ta sẽ giao hảo thân tình với nhau như huynh đệ.

Thành Nhân lườm mắt ngó qua. Người vừa nói là một đại hán, tuổi ngoài ngũ tuần, vận võ phục vàng, trên lưng giắt câu liêm hai lưỡi. Chàng sực nhớ bèn nhủ thầm: “Ồ! Nếu ta không lầm thì gã này là tên đại đệ tử của phái Côn Luân. Hắn từng bị nghĩa phụ của ta đánh trọng thương tại Lê gia trang ngày nọ! Hừ!”.

Chàng bèn lạnh lùng thốt:

– Tại hạ thiết nghĩ người của môn phái Côn Luân vốn cũng thuộc vào hàng chính nhân quân tử, đứng vào phe võ lâm Bạch đạo. Hà cơ sao lại muốn chiếm đoạt Ngô Vương bí lục để hòng thỏa tính tha vọng độc bá võ lâm? Các hạ chắc cũng dư hiểu là một khi có ý đoạt pho bí lục ấy, tức là ngang nhiên thách thức lực lượng cao thủ Đại Việt chứ? Xưa nay giữa chúng ta không hề gây nên oán hận, cơ sao các hạ lại muốn đổi bạn thành thù? Xin các hạ hãy nghĩ lại mà rút lui cho, để tránh những điều đáng tiếc.

Gã áo vàng ngửa mặt lên trời cười ngạo mạn:

– Ha ha ha! Như bọn tại hạ đây đứng trên danh nghĩa là một đại môn phái của Trung Nguyên rất xứng đáng để làm chủ pho Ngô Vương bí lục, ngô hầu phát huy sức mạnh đủ bản lĩnh đương đầu với lực lượng Tứ Hải Đại Mông bang... Nói cho ngay, không riêng gì các hạ mà cả giới cao thủ võ lâm Đại Việt cũng nên ý thức điều này.

– Hừ! Phái Côn Luân các ngươi không biết mình thì chớ! Lại còn hợm mình mà đòi làm bá chủ võ lâm, nghĩ cũng buồn cười thay! Ta thành thật khuyến cáo ngươi, hãy mau mau ra lệnh cho đệ tử quay về Nam Hải. Chớ có hành động ngông cuồng mà vong mạng uống thân!

Gã đại hán áo vàng đưa tay tả vuốt ngang hàm râu chổi xề, tay hữu nắm chặt

thanh câu liêm hai lưỡi, xoạc rộng đôi chân theo hình chữ bát. Thành Nhân vừa dứt lời, gã liền khoa câu liêm, bước sấn tới nạt bừa:

– Tiểu tử! Người chớ có lên mặt dạy đời! Hãy mi bước tránh sang bên! Bằng nghịch ý, chớ trách lưỡi câu liêm của ta vô tình đó!

Thành Nhân gằn giọng:

– Cứ thử xem!

Lập tức, gã đại đệ tử của phái Côn Luân như con hổ đói, hét lên một tiếng rồi phi thân bay đến thi triển ngay tuyệt chiêu, bổ chéo xuống một đường câu liêm thần tốc. Thành Nhân vận nội lực trở thân oai. Chàng vung lưỡi kiếm Hàn Nguyệt lên. Hai binh khí chạm nhau phát ra tiếng “chát” vang dội. Gã áo vàng tê chồn cánh tay, thoái lui liền hai bước ngó sững chàng một thoáng rồi buột miệng:

– Người là...?

– Ha ha ha! Ta là Ngô Thành Nhân, chưởng môn nhân phái Mã Yên Sơn! Còn người có phải là tên cao thủ áo vàng năm xưa bị nghĩa phụ của ta là Bạch Diện Thư Sinh đánh cho một chiêu suýt vong mạng nơi Lê gia trang đó không?

Gã áo vàng đã từng nghe danh Sát Thát Kiếm Khách Ngô Thành Nhân chấn động võ lâm. Nhưng lão không thể nào ngờ chàng kiếm khách tài ba ấy lại là cậu thiếu niên mười mấy năm về trước đã từng chứng kiến sự nhục nhã của gã khi gã đụng độ với Bạch Diện Thư Sinh bản lĩnh siêu phàm. Ngày đó gã nhận nhiệm vụ lùng kiếm cuốn Nang Lục Minh Kỳ, cũng vì hàm hồ mới bị trọng thương. Bây giờ nghe nhắc lại cái nhục năm xưa, gã vừa tức vừa lo ngại, bèn nhủ thầm: “Ta không phải là đối thủ của hắn rồi! Chỉ còn cách duy nhất là lấy thịt đè người thôi”. Nghĩ rồi gã lên giọng hét:

– Huynh đệ đồng môn đâu!

Liền đó hàng mấy chục tay cao thủ phái Côn Luân đồng thanh ứng tiếng:

– Bọn thuộc hạ đang chờ mệnh! Xin đại sư huynh sai bảo.

Gã áo vàng hách dịch hất hàm:

– Bằng mọi giá, các người đánh bật hắn ra ghềnh đá kia! Xuất thủ...!

– Xin tuân lệnh!

Hàng loạt các món binh khí đều vũ lộng, nhất tề ào ạt tấn công Thành Nhân. Chàng kiếm khách trẻ tuổi của chúng ta bình tĩnh thi triển môn bí pháp “Kim Cang chiếu hồn kiếm ảnh”. Khi bọn đệ tử của môn phái Côn Luân vừa mới xông ra, chúng không còn thấy bóng dáng chàng địch thủ áo trắng đâu cả. Thay vào đó là một khối trông như trái cầu bạc sáng rực cục trường. Lúc bấy giờ nhân ảnh và kiếm ảnh đã hòa làm một. Bóng kiếm như sét xẹt, chẳng biết đâu mà đỡ cho kịp. Chỉ trong vòng khoảnh khắc quá ư ngắn ngủi, hậu quả của môn bí pháp tuyệt luân đã gây nên thảm cảnh khốc liệt vô cùng. Người ta chỉ nghe thấy mấy loạt âm thanh vang lên “rẹt, rẹt,

ret”. Kế đó là hàng tràng tiếng rú thảm thiết chưa dứt, xảy thấy những cây thối bị đứt tiện ngang lưng rơi “bịch, bịch” như sung rụng! Gã áo vàng lại phải chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp đến thế. Qua giây lát kinh hoàng, gã vội quát bọn thuộc hạ bản phái lui ra. Những tay cao thủ còn sống sót cả mừng lập tức rui ra ngoài. Thành Nhân cũng thâu hồi ngay thân pháp, đứng trên một mỏm đá cao. Chàng tính thầm trong bụng: “Ta nên tiết kiệm chân nguyên để còn sức kháng cự với rất nhiều cường địch! Nếu ta phí sức, e không bảo vệ nổi gia gia!” Nghĩ rồi đứng lặng nhìn bọn cao thủ phái Côn Luân thu nhặt “chiến bại phẩm”.

Ngay khi đó, Thành Nhân bỗng nghe một giọng nói điềm đậm không lớn lắm song rất rõ ràng:

– Hừ! Bản lĩnh quá ư lợi hại! Nếu lão phu biết trước người đang bảo vệ Ngô Vương bí lục là Ngô công tử, hoặc giả là đến sớm hơn một tý thì chẳng có gì đáng tiếc xảy ra cả...

Lời nói vẫn còn tiếp tục vang rền, đã thấy bóng lục bào từ xa bay đến, đáp xuống cục trường. Thành Nhân nhận ra lão đạo sĩ mình cao chín thước, râu tóc bạc phơ:

– ... Trước tiên, lão phu xin nhận lấy thiếu sót này. Nhân đây cũng xin ngỏ lời cảm tạ ơn sâu của Ngô công tử đã có nghĩa cử cách đây mười năm về trước trong cuộc đấu võ đài tại đất Giang Nam ngày nọ.

Nói rồi lão cung tay xá chàng một cái thật sâu. Thành Nhân chúc mũi kiếm báu xuống đất, nắm hai bàn tay đáp lễ. Giọng chàng lười vẫn lạnh như băng giá:

– Không dám! Tiểu sinh xin nghiêng mình chào lão tiên bối Thất Tinh Phu Tử! Tiểu sinh xin có đôi lời khuyên lão tiên bối rằng, tiên bối rất nên ra lệnh triệu hồi toàn bộ đệ tử quý môn để giáo huấn họ lại. Tiểu sinh chẳng hiểu môn phái Côn Luân đào tạo đệ tử như thế nào mà khi ra giang hồ lại có những thái độ ngạo mạn khinh người thái quá! Nhất là những việc ân oán, xử sự quá sức hồ đồ đã làm tổn hại đến quý môn không phải là ít đâu!...

Nghe chàng mở giọng trách móc, Thất Tinh Phu Tử đành phải nhượng bộ:

– Xin công tử khoan dung bỏ qua đi cho! Lão phu sẽ thực hiện lời khuyên của công tử...!

Lão đạo sĩ vừa nói đến đây, bỗng một bóng dáng giai nhân từ ngoài bay vút vào, thét lên lanh lảnh:

– Sư phụ đừng có nghe lời hấn! Hừ! Hấn chính là kẻ mặt người dạ thú. Miệng thì rêu rao chính nghĩa, lòng lại chứa chấp gian tà! Ngô tặc! Ta còn nhớ như in mười bảy năm về trước, chính người đã ăn cơm cầm giáo cho Quân Anh bang – kẻ đại cừu đã giết cha mẹ ta ngày đó. Ta thề sẽ lột da mổ bụng mi ra để xem lòng dạ phản trắc của mi sâu hiểm đến chừng nào.

Trong khi Thành Nhân sững sờ vì những lời hàm hồ thóa mạ của nữ lang, thì Thất Tinh Phu Tử cau đôi mày bạc quay lại phía nàng:

– Yến nhi! Con nên cẩn thận suy xét lại xem!... Việc này có khi...

– Thừa sư phụ! Con không lầm lẫn đâu! Chính mắt con đã từng chứng kiến rõ ràng. Nếu sư phụ còn nghĩ đến tình cảnh song thân của con xin người hãy để con rửa mối hận này mới được.

Dứt lời, nàng rút soạt thanh trường kiếm trên lưng, vận khí đề cương chuẩn bị xuất thủ.

Thành Nhân không khỏi bàng hoàng vì sự xuất hiện đột ngột của của Tiểu Yến! Phải! Nữ lang ấy không ai khác ngoài ái nữ của vợ chồng vị tù trưởng bộ lạc Thổ Thân Thông, và chính là nghĩa tỷ của chàng ngày trước.

Qua khoảnh khắc thần thờ xúc động Thành Nhân chợt nghĩ đến hoàn cảnh thực tế của mình. Chàng dần lòng thốt:

– Tiểu đệ thật không ngờ mãi cho đến ngày nay mà tỷ tỷ Tiểu Yến vẫn còn mù quáng như vậy! Đã mấy lần kẻ này suýt vong mạng dưới lưỡi kiếm vô tình của tỷ tỷ. Tiểu đệ đã bị hàm oan mà chưa có điều kiện để giải bày...

Tiểu Yến vung kiếm bay đến nạt ùa:

– Mi có muốn giải bày thì xuống âm tỳ mà giải bày với song thân của ta! Nào, hãy xem lưỡi kiếm của bản cô nương đây!

– Khoan! Tỷ tỷ hãy nghĩ lại... Hôm nay tiểu đệ có bốn phận phải bảo vệ gia phụ của mình. Nếu tỷ tỷ quyết liều như vậy thì buộc lòng tiểu đệ phải kháng cự mà thôi!

– Khởi cần nghĩ lại! Hãy đỡ!

Tiếng “đỡ” chưa dứt, mũi kiếm xẹt tới liền. Thành Nhân vốn đã quyết tâm bảo vệ thân phụ của chàng bằng mọi giá. Trước khi bắt buộc phải đọ kiếm với Tiểu Yến, chàng đã cân nhắc kỹ lưỡng rồi. Nếu chàng nhượng bộ Tiểu Yến, vô hình trung sẽ dẫn đến hậu quả khó lường. Một khi tình thế đáng tiếc xảy ra, làm sao chàng cứu vãn nổi! Bởi vậy chàng không ngần ngại giơ ngay tuyệt chiêu cự địch. Khi thấy đường kiếm của Tiểu Yến phóng đến mười phần lợi hại, Thành Nhân bình tĩnh tràn mình qua phía tả, chuyển thân lực vào cánh tay hữu, dùng thân kiếm quật chéo một đường thần tốc.

– Choang!

Tiểu Yến bị hất ngược lại, kiếm suýt vượt khỏi tay. Hồ khẩu nàng tê chồn đau buốt. Qua một chiêu đầu, nàng biết mình không phải là đối thủ của Thành Nhân.

Song vốn tình cố chấp và quyết chí trả thù, cho nên sau khi đảo bộ, nàng lại xuất chiêu đánh tiếp. Thành Nhân nhún chân phóng mình lên không thoát khỏi đường kiếm độc. Chàng vội lộn một vòng rồi hạ mũi hài xuống đám cỏ non phía trước cửa hang đá. Tiểu Yến ngỡ đâu Thành Nhân nể sợ nàng càng được đà làm tới. Nàng vận công thi triển luôn môn tuyệt kỹ “Thất Tinh kiếm”. Với thủ pháp nhanh như chớp, chỉ một mũi kiếm biến hóa ngay như bảy ngôi sao băng nhắm vào các yếu huyệt của chàng xẹt tới.

Vừa nhắc thấy đệ tử ương ngạnh của mình giở độc chiêu, lão đạo sĩ vận lục bào hoảng kinh la lớn:

– Tiểu Yến chớ có đại dột! Trời!... Ngô công tử ôi, chàng nhẹ tay cho nó với!

Rồi lão dậm chân kêu “trời” như bọng!

Nhắc lại trước đó giây lát, ngó thấy kiếm ảnh của đối phương nháng lên như chớp giật, Thành Nhân chẳng dám khinh thường. Chàng bèn dùng thế “Mãn xà quá giang” trườn mình bay vút qua mé tả hai trượng, xoay chân trái ra làm điểm tựa, đồng thời hoành kiếm nửa vòng thi triển luôn một trong những tuyệt chiêu của bí pháp “Hàn Băng công” là “Hàn Băng kiếm ảnh”. Nhưng khi phát huy mới được nửa chừng, xảy nghe câu nói sau cùng của Thất Tinh Phu Tử, chàng liền hoành thân quật ngọn hữu cước thần tốc vào ngay đùi trái Tiểu Yến. Cùng lúc, chàng chuyển hướng tuyệt chiêu nhằm hai bóng người vừa phi thân đến chỗ khối đá chắn cửa hang. Mãn khí chưa kịp lan tỏa ra ngoài, người ta đã nghe liền ba tiếng rú nối tiếp nhau rống lên thê thảm. Thì ra, lợi dụng lúc Thành Nhân bận đối phó với Tiểu Yến, có hai tay cao thủ võ lâm bay đến định vẫn tảng đá sang bên, chẳng ngờ lãnh trọn tuyệt chiêu “Hàn Băng kiếm ảnh”. Hai cái xác văng tuốt ra xa, tụ huyết nơi kinh can chết không kịp ngáp. Cùng trong thời gian ấy, sau khi đâm hụt bảy mũi kiếm nhanh như chớp mà không ngờ Thành Nhân lại lách né một cách thần tình, Tiểu Yến chưa kịp thu hồi thủ pháp. Nàng nhắc thấy bóng kiếm quang từ phía trên vai hữu phủ giăng, hàn khí tỏa ghê người. Định hụp đầu, búng chân tràn mình sang tả để tránh, kể đó nàng lại thấy kiếm ảnh ngưng lại trong nháy mắt rồi quật về hướng khác. Chẳng dè “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa”. Khi nàng phát hiện ra ngọn cước đến thì đã quá muộn. Nếu không vận toàn chân lực theo bản thân để “nhận” lấy ngọn đòn bát ngờ ấy thì Tiểu Yến ắt treo xương ngay. Không thể nào nén được tiếng rú thoát ra từ đôi môi hồng thắm, nàng cũng hòa điệu rú với hai tên cao thủ vừa bị độc chiêu. Thế là bóng hồng văng bật về phía tây ghềnh đá tới hai trượng ngoài. Thất Tinh Phu Tử phi thân đến, đưa cánh tay áo rộng ra đỡ nhẹ lấy nàng. Lão buột miệng:

– Cũng may đó! Nếu Ngô công tử không nể lời ta, thì con đã vong mạng rồi!... Ta đã bảo là việc này cần phải tra xét lại. Hồ đồ quá có khi hối không kịp. Vả lại, Ngô công tử không còn kể gì ngoài việc bảo vệ an toàn cho phụ thân chàng ta.

Nói rồi lão ra lệnh cho toàn bộ đệ tử bản môn rút lui có trật tự.

Thành Nhân đá văng Tiểu Yến, đồng thời hạ thủ hai tên đại hán vô danh định “thừa nước đục thả câu” đã thấy từ ngoài bay vào thêm hai bóng người nữa, đứng cách chàng năm trượng. Chàng định loang kiếm đón đánh, tức thời cả hai người đều quy phục xuống lạy chàng mà rằng:

– Ôi! Không ngờ lại là Ngô đại hiệp! Bần đạo cúi lạy đại hiệp nghìn lạy mà cảm tạ ân sâu của người mười năm về trước nơi đất Giang Nam!

– Mô phật! Bần tăng cũng không ngờ người vừa “chiếm” được pho bí lục quý giá

kia lại là thí chủ – ân nhân của bản tăng! A di đà phật!

Thành Nhân nhận ra một người là Thượng Quan Xương thuộc môn phái Võ Đang có biệt hiệu Phi Thiên Kiếm Khách. Còn lão sư lùn kia không ai khác hơn là Thần Nhân Đại Sư chùa Thiếu Lâm vùng Tung Sơn vậy!

Thành Nhân hạ mũi kiếm chống xuống đất, gằn giọng:

– Bây giờ nhị vị muốn gì? Nói mau!

Thượng Quan Xương đứng dậy khom mình cung tay thủ lễ đáp:

– Ngu mô đây cũng định sư tâm “bảo vật”, lão mô nghĩ lại phải cần trợ lực với ân nhân để hồng báo đáp công ơn cứu mạng mười năm trước.

Thần Nhân Đại Sư vòng hay tay ôm lấy chiếc bình bát lăn qua lăn lại trên cái bụng phệ, tiếp lời:

– Mô phật! Đúng vậy! Bản tăng cũng đã thay đổi lập trường y hệt Thượng Quan đại nhân đây!

Nghe hai lão tăng đạo nói thế, Thành Nhân bèn đổi thái độ, dịu giọng nói:

– Thôi được, nhị vị có lòng tốt như vậy thì tại hạ chẳng biết lấy chi đền đáp tấm thịnh tình quý báu ấy!...

Chàng vừa nói đến đây, bỗng có ba bóng người từ xa liệng đến. Chưa tới nơi đã thấy ba ngọn kiếm quang nháng lên sáng rực. Bóng kiếm xẹt tới trước, nhân ảnh di động phía sau. Lập tức, Phi Thiên Kiếm Khách Thượng Quan Xương rút xoạt trường kiếm ra hiệu cho Thần Nhân Đại Sư. Hai người quay nhanh lại, cùng xuất chiêu chặn ngay bóng kiếm. Trong khi đó, Thành Nhân thấy rõ một trong ba bóng kiếm kia bất chợt vọt lên khỏi đầu hai lão đạo – tăng, bay bổng như chiếc cầu vòng xẹt đến chỗ chàng đang đứng. Bằng một tuyệt chiêu kiếm pháp cực kỳ dũng mãnh, chàng vũ lộng thanh Hàn Nguyệt bảo kiếm. Hai thanh trường kiếm với hai trình độ nội công thượng thừa chạm nhau phát ra muôn nghìn tia lửa xanh lè cùng một tiếng “chát” vang đến xá tai. Bóng lạ bị dội ngược trở lại bèn vận công phát liền tới một luồng kinh phong. Thành Nhân chẳng hề nao núng. Chàng sử dụng ngay môn bí pháp “Mã Yên thân công”. Tả thủ chàng đẩy ra một luồng kinh lực mạnh mẽ vô cùng. Hai luồng chưởng phong chạm nhau phát ra một tiếng nổ dữ dội. Thành Nhân lắc lư một chút, lấy lại thăng bằng. Bầu giờ Thành Nhân mới ngó sức lại và nhận diện đối phương.

– A, thì ra là lão tiên bối Đoạt Thủ Kiếm Khách đó ư?

Lão đạo sĩ vận bào đen thốt nhiên kinh ngạc trở mắt ngó sững Thành Nhân, sau khi đưa tay áo quẹt nhẹ vết máu tươi rỉ ra nơi mép làm bản mấy sợi râu bạc, lão nhân thốt lên khe khẽ:

– Tráng sĩ có phải là...?

Thành Nhân gật đầu trầm giọng:

– Sát Thát Kiếm Khách Ngô Thành Nhân đây!

Lão đạo vội vòng tay nói như hồi lỗi:

– Ô!... Thế mà lão phu không biết! Chết cha! Nếu Ngô công tử không nương tay cho thì thằng già này chắc cũng đoạn số rồi! Xin công tử lượng thứ, lượng thứ cho lũ già lắm cảm này nhé!

Nói rồi xá liên tiếp mấy xá nữa. Thành Nhân chưa kịp đáp lễ thì lão nhân đã ngoảnh đầu lại thét lớn:

– Nhị lão đệ! Tam lão đệ! Hãy dừng tay ngay! Chúng ta lú lẫn rồi! Dừng tay gấp!

Lúc đó có tiếng nói của Phi Thiên Kiếm Khách Thượng Quan Xương vang lên lanh lảnh:

– Đường đường là Tam Tuyệt Đại Thủ Kiếm của phái Thanh Thành vang danh trên khắp chốn võ lâm, thế mà cũng hành động u mê ám chướng quá chừng. Đến nỗi nhầm bạn hữu giang hồ mà cũng...”cẩn cần” vậy ư? Hừ!

Lời mắng chửi của lão Thượng Quan Xương nghe ra cũng hơi quá, song cả ba lão nhân biết mình có lỗi nên chẳng dám càu nhàu. Bấy giờ một lão trong Tam Tuyệt Đại Thủ Kiếm Khách có biệt huyệt Xuyên Tâm Kiếm Khách, họ Khương tên là Vu Hựu trở mắt nhìn Thành Nhân không chớp:

– Ô... ô! Ai như... Ngô công tử vậy à? Ý trời! Công tử Ngô Thành Nhân! Đúng rồi! Đúng rồi! Trời ơi!...

Lão khom mình xá chàng lia lịa và tiếp:

– Khương Vu Hựu này đắc tội, đắc tội lắm lắm! Công tử ôi! Mười mấy năm qua, lòng Khương mỡ vẫn còn hoài vọng. Nhớ ngày nào suýt chết về tay bọn tà phái Hắc Liên Phong. Ấy là nhờ công ơn cứu tử của Ngô thiếu hiệp cùng lệnh nghĩa phụ! Ôi... Thế mà hôm nay Khương mỡ lại lấy oán trả ân, thật tệ quá chừng!

Lão nhân đứng bên cạnh cũng vái dài Thành Nhân mà rằng:

– Khi còn ở vùng Giang Đông, bọn bất tài này nếu không nhờ Bạch Điện đại nhân cứu mạng thì đã bị hại về tay nữ ma đầu Hồng Sa La Sát mất rồi! Ngày ấy Lý đại hiệp có nhắc đến Ngô công tử. Lão mỡ mong ước một ngày được hạnh ngộ tôn nhanh. Ngờ đâu, hôm nay lại gặp đặng công tử trong hoàn cảnh này. Quả thật, bọn lão mỡ đây quá ư hồ đồ khiếm nhã! Kính mong công tử mở rộng lòng từ bi mà dung thứ cho bọn này.

Thành Nhân chưa biết nói thế nào thì lão đạo sĩ Đoạt Thủ Kiếm Khách nói chen vào:

– Nhị lão đệ của lão phu đây là Truy Túc Kiếm Khách đã giải bày sự thật. Vậy kính mong Ngô công tử lượng thứ cho ba anh em lão phu. Để đoái công chuộc tội, bọn lão phu xin thề sẽ sát cánh cùng nhị vị bằng hữu đây, tình nguyện làm thân ưng khuyển và sẽ sống mái với bọn ma đầu, không cho chúng làm hỗn trước mặt công tử.

Nghe qua những lời đầy nhiệt huyết của ba vị lão nhân Tam Tuyệt Đại Thủ Kiếm phái Thanh Thành. Thành Nhân liền nghiêng mình cung tay xá nhẹ mà rằng:

– Chẳng ngờ ba vị tiền bối lại có lòng thành như vậy, tiểu sinh cảm thấy áy náy vô cùng!

Thần Nhân Đại Sư bấy giờ mới chấp tay niệm phật:

– A di đà phật! Ngô công tử chớ nên hạ mình như thế! Bần tăng cùng chư vị thí chủ ở đây, thấy đều hàm ơn công tử, những mong có dịp đáp đền!...

Và quay qua bốn vị lão nhân kiếm khách nhà sư tiếp:

– Nếu bần tăng không lầm thì đây đúng là dịp để chúng ta đền ơn đáp nghĩa Ngô công tử đó!

Cả bốn vị đều gật đầu xác nhận:

– Đúng thế! Lời đại sư nói quả không sai!

Ngay lúc đó một giọng nói trầm hùng từ xa vẳng lại:

– Hà hà! Chư vị đền ơn đáp nghĩa, còn tại hạ thì sao?...

Thoáng chốc, một người vận hoàng bào xuất hiện. Thành Nhân nhận ra là vị hoàng thân của xứ Champa, chàng buột miệng:

– Xin kính chào Thang lão tiền bối ạ!

Thang Điền Mục tròn xoe đôi mắt:

– Ô hô! Không ngờ Ngô công tử lại biết rõ chân tướng của tại hạ! Lạ thật! Thang mỗ đã nghe danh Ngô công tử từ lâu, lòng những muốn cùng nhau tương ngộ cho thỏa tình hoài vọng! Không ngờ Ngô công tử lại biết tại hạ từ trước!...

Thành Nhân mỉm cười móc nhẹ một câu:

– Chứ không phải vị điện hạ của xứ Champa cũng đã bỏ công đi sưu tầm Ngô Vương bí lục đó ư?

Lão nhân họ Thang cười xòa:

– Phải, phải! Trước giờ tại hạ cũng cố công đi tìm. Nhưng sau đó... Tại hạ không ngờ “Ngô Vương bí lục sống” lại là phụ thân của Ngô công tử! Mà ai kia, chứ công tử thì không hề “xa lạ” với Thang mỗ đâu.

– Tại sao thế ạ?

– Ô! Có gì lạ đâu? Thời gian trước đây, Thang mỗ thường hay lui tới Hồng Linh sơn, được chư vị trong An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt thường xuyên nhắc đến công tử hoài... Thành ra Thang mỗ cũng “tiêm nhiễm” sự mến mộ ấy luôn!...

– Thì ra là vậy!...

Lúc này trời đã sáng hẳn. Tuy nhiên vầng kim ô còn bị che lấp bởi những đụn mây dày cuộn cuộn. Hằng hà sa số bị nhiều hạt sương còn đọng oằn trên cỏ, chẳng có dịp lóng lánh dưới ánh mặt trời. Đã thế, chúng lại còn chịu chung một số phận với

đám cỏ non là bị giày xéo dưới những đế hài.

Thành Nhân cùng với sáu vị tiền bối kiệt xuất trong võ lâm mới ngỏ vài câu trao đổi, xảy thấy thêm ba bóng người từ ba nơi phi thân lẹ làng liệng đến. Thoáng chốc, ba bóng nhân ảnh dừng gót tại ba phương vị khác nhau, cùng cất lên những chuỗi cười giòn giã:

– Ha ha ha! Ha ha ha! Ha ha ha!

Thành Nhân đã nhận ra họ là ai. Chàng bèn tiến lên nửa bước vái chào:

– A! Xin kính chào chư vị kỳ nhân!

Mọi người quay đầu nhìn lại. Kẻ đến từ hướng tây là một người cao lêu nghêu vận bộ đồ chèn bó sát da ánh lên màu đỏ rực như lửa. Lão quái nhân này không ai khác hơn, chính là Hỏa Long Trường Túc. Kẻ đến từ hướng đông nổi bật chiếc đầu to như cái thúng. Ai cũng nhận ra là Đại Thủ Ma Vương. Còn lão già mang trên người tấm áo vá hàng trăm mảnh, vai khoác bị tay cầm gậy trúc, nếu không phải là bang chủ Bang Khất Cái Đào Gia Truật thì còn ai vô đây nữa?

Sau khi chào hỏi lịch sự. Thành Nhân nói tiếp:

– Chẳng hay ngày nọ chư vị chiến bại dưới tay Bạch Cốt Quỷ Khốc xứ Miêu Cương, vậy mà cũng chưa chịu bỏ ý định “sưu tầm bảo vật” nữa ư?

Lão già ăn mày đưa tay vuốt nhẹ chòm râu bạc trầm giọng nói:

– Đúng thế! Nhưng sao... tiểu tử lại biết bọn lão mõ... đánh không lại lão Quỷ Vương ấy?

– Ô! Tiểu bối chứng kiến tận mắt mà!

– Thế... tiểu tử là...?

– Sát Thát Kiếm Khách Ngô Thành Nhân đây ạ!

Ba lão kỳ nhân đồng thời một lượt thảng thốt:

– Hả? Tiểu huynh đệ là Ngô công tử đó ư?

– Thưa vâng ạ!

Hỏa Long Trường Túc lại hỏi:

– Ngày đó kể cả Nam Hải Thần Ngư, bọn lão phu gồm có bốn người, thế mà bị lão Quỷ rượt chạy te tua! Thế mà Ngô công tử lại đánh thắng lão ta ư? Có đúng thế không?

Thành Nhân gật đầu xác nhận:

– Thưa lão tiền bối! Đúng thế ạ! Tiểu sinh đã sử dụng một tuyệt chiêu sáng tạo lồng vào bí pháp “Mã Yên thần công” đã khống chế được lão Bạch Cốt Quỷ Khốc khá dễ dàng ạ!

Ba vị kỳ nhân cùng đồng thanh “ồ” lên một tiếng. Lão hành khất Đào Gia Truật gật gù thốt:

– Khá lắm, khá lắm!... Không giấu gì công tử, bọn lão mỗ đây cũng có quyết tâm sâu tầm đệ nhất võ lâm chí bảo, cho nên không quản đường xá xa xôi, chẳng nệ thời gian vất vả. Ngày trước đã lặn lội tìm đến vùng Vạn Thạch Hoa sơn, đột nhập tận giang sơn của lão tử thần và đã cùng lão ta “choảng” nhau dữ dội. Nhưng bọn lão mỗ đành ôm nhục chạy dài trước một tuyệt chiêu độc đáo của lão ta. Ấy chính là tuyệt kỹ “Càn khôn trấn thủ” vi diệu khôn lường! Vậy mà chẳng ngờ chính Ngô công tử lại chế ngự được môn sở đắc ấy của lão quý. Bọn lão mỗ đây vô cùng nỗ lực và tâm niệm trong lòng, nếu trên bước đường lưu lạc giang hồ mà hạnh ngộ đặng Ngô công tử bọn lão mỗ sẽ lấy đại lễ ra mắt chàng trai kiếm khách anh hùng của xứ sở Đại Việt lừng danh.

Đại Thủ Ma Vương cùng với Hỏa Long Trường Túc nghe lão nhân họ Đào nói đến đây, liền sửa lại áo xống, cung tay kính cẩn xá chàng mấy xá thật sâu. Thành Nhân cũng lật đật đáp lễ lại mà rằng:

– Xin tam vị kỳ nhân tiền bối chớ khá hạ mình. Không khéo vô tình sẽ làm tổn thọ tiểu sinh mất! Thôi, thôi! Kính mong chư vị bình thân cho! Chỉ qua sự mến mộ của chư vị cũng làm cho tiểu sinh áy náy lắm rồi! Có đâu dám nhận đại lễ.

Rồi đó cả thầy gồm chục người thuộc hàng đại cao thủ trên chốn giang hồ cùng nhau giao hảo, chẳng khác nào như cá gặp nước, như rồng gặp mây.

Lại nói hàng trăm tay cao thủ thuộc cả hai phái Hắc– Bạch trong giới võ lâm, đánh hơi “bảo vật” vừa mò đến chốn này đã phải khựng lại đứng tít ngoài xa. Họ chỉ còn biết đổ dồn những ánh mắt thèm thuồng nhìn vào khối đá chắn cửa hang. “Đệ nhất võ lâm chí bảo” đang ngụ tại nơi đây và chỉ còn cách mọi người trong gang tấc. Thế mà chẳng ao dám liều mạng xông vào – Tại sao? Như chúng ta thấy đó. Duy chỉ một mình chàng kiếm khách Đại Việt thôi, vậy mà cả môn phái Côn Luân đành phải nuốt nhục dần lòng rút lui rất trật tự. Huống chi giờ này có đến hàng chục tay hào kiệt trong giới võ lâm đều nhất loạt đồng tâm hỗ trợ chàng! Thế thì ai dại gì mà chui đầu vào lửa? Tuy nhiên, phàm ở đời lòng tham của con người khi đã được “nuôi dưỡng” một cách “công phu” thì cho dù những nghịch cảnh bên ngoài có ghê gớm đến mấy cũng chưa hẳn đã dập tắt được. Khi chưa có dịp bộc phát thì nó le lói, hoặc thậm chí âm ỉ để chờ cơ hội đó thôi!

Nhưng, xin hỏi những con người sống giữa thế gian có phải lòng tham sẽ đưa con người ta đến cái đích cuối cùng là thảm cảnh chẳng? Thế thì tại sao người ta cứ mãi mê mù quáng đến nỗi tự biến mình thành những con thiêu thân cháy tiêu trong ngọn lửa dục vọng?

Trong khi đám cao thủ giang hồ ở bên ngoài còn đang rụt rè e ngại, bất ngờ từ mọi hướng ùn ùn xuất hiện nhiều bóng người với cơ man nào đủ loại binh khí tuốt trần khoa tròn sáng rực trên tay.

Mọi người nhác thấy bọn người lạ mặt vừa đến, không hẹn đồng thời thốt lên một lượt:

Ngô Vương Bi Lục : Q6 _ Ân Dền Oản Trử

– Ối trời! Bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang!

Trần Minh Châu